10/01/2024

Μητροπολίτης Βεροίας: «Ο Άγιος Λουκάς και ο Όσιος Γεράσιμος διέθεταν την αρετή της υπομονής»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Το εσπέρας της Τρίτης, 10ης Ιανουαρίου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Εσπερινό και στην Παράκληση του Αγίου Λουκά του Ιατρού στον Ιερό Ναό του στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας.

Με την ευκαιρία της εορτής της ανακομιδής των **Ιερών Λειψάνων του Οσίου Γερασίμου του Υμνογράφου** (8 Ιανουαρίου), αλλά και την αγιοκατάταξή του από την Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου (10 Ιανουαρίου), τέθηκε σε προσκύνηση το **Ιερό Λείψανο του Οσίου Γερασίμου του Υμνογράφου**, το οποίο θησαυρίζεται στο ομώνυμο Ιερό Παρεκκλήσιο που βρίσκεται στο άβατο της Ιεράς Μονής και θα εγκαινιαστεί προσεχώς. Όπως κάθε Τρίτη απόγευμα, στην Ιερά

Ακολουθία τέθηκαν σε προσκύνηση και τα χαριτόβρυτα Ιερά Λείψανα του Θαυματουργού Αγίου Λουκά.

Ομιλία Μητροπολίτη Βεροίας

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: *Ψάλαμε καί ἀπόψε τήν ἱερά Πα-ράκληση τοῦ ἁγίου Λουκᾶ καί προσκυνήσαμε, ὅπως κάθε Τρίτη, τό χαριτόβρυτο καί ἱερό λείψανό του. Ἀπόψε ὅμως εἴχαμε τήν εὐλο-γία νά προσκυνήσουμε καί τό ἱερό λείψανο τοῦ νέου ὁσίου τῆς Ἐκ-κλη-σίας μας, τή χαριτόβρυτη ὄντως καί πνευματοκίνητη δεξιά χεῖρα τοῦ ὁσίου Γερασίμου, τοῦ Ὑμνογράφου, τοῦ Μικραγιαννα-νίτου, τοῦ ὁποίου χθές ἑορτάσαμε τήν ἀνακομιδή τοῦ ἱεροῦ του λει-ψάνου.*

Καί ἔχουμε, ὅπως καί ἄλλοτε ἔχω πεῖ, τή μεγάλη εὐλογία νά ἔχουμε ἐδῶ στήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Δοβρᾶ καί στήν Ἱερά Μητρόπολή μας τό δεξί χέρι τοῦ ὁσίου Γερα-σί-μου μέ τό ὁποῖο ἔγραψε τίς χιλιά-δες ὕμνους του. Καί ὅπως ὁ ἴδιος ὁ ὅσιος ὁμολογοῦσε, ἐκεῖνος δάνειζε τό χέρι του στό Πανάγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖο τόν ἐφώτιζε καί κινοῦσε τό χέρι του γιά νά ὑμνεῖ τόν Θεό, γιά νά ὑμνεῖ τήν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου μας, γιά νά ὑμνεῖ τούς ἁγίους.

Καί καθώς ἀπόψε ἔχουμε τή διπλῆ εὐλογία τῶν δύο ἁγίων μας, ἄς δοῦμε τί ἦταν αὐτό πού τούς ἀνέδειξε ἁγίους καί τούς ἔδωσε τόσο πλούσια τή χάρη τοῦ Θεοῦ.

Πολλά θά μποροῦσε νά ἀναφέρει κανείς ἀπό ὅσα ἔχουν κοινά οἱ δύο ἅγιοι, παρότι ἔζησαν σέ διαφορε-τικούς τόπους καί σέ διαφορετικές συνθῆκες. Ὑπάρχει ὅμως κάτι τό ὁποῖο ἀξίζει νά προσέξουμε καί ἐμεῖς, γιατί μποροῦμε καί πρέπει νά προσπαθήσουμε καί ἐμεῖς νά τό ἀποκτήσουμε. Καί αὐτό εἶναι ἡ ὑπομονή. Μία μεγάλη ἀρετή, τήν ἀξία τῆς ὁποίας συχνά παραθεω-ροῦμε καί ὑποτιμοῦμε. Μία ἀρετή, γιά τήν ὁποία δέν χρειάζεται νά κά-νουμε πολλά πράγματα, καί ὅμως ἡ ἀνταμοιβή ὅσων τήν ἔχουν καί τήν ἀσκοῦν εἶναι πολύ μεγάλη κατά τή διαβεβαίωση τοῦ Κυρίου μας, ὁ ὁποῖος τήν θεωρεῖ προϋ-πό-θεση τῆς σωτηρίας μας. «Ἐν τῇ ὑπο-μονῇ ὑμῶν κτήσασθε τάς ψυ-χάς ὑμῶν», λέγει ὁ Χριστός.

Καί αὐτή τήν ἀρετή τῆς ὑπομονῆς διέθεταν σέ μεγάλο βαθμό οἱ δύο ἅγιοι. Ὁ ἅγιος Λουκᾶς ζοῦσε σέ ἕνα ἄθεο καθεστώς καί ἀντιμετώπιζε ἕνα διαρκῆ πόλεμο ἀπό τήν κρα-τι-κή ἐξουσία, πού τήν ἐνοχλοῦσε ἡ ὁμολογία του, ἡ ἐπίκληση τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου πρίν ἀπό τίς ἐπεμβάσεις του, ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας χωρίς τήν ὁποία δέν χειρουργοῦσε ποτέ, ἡ εὐλογία πού ἔδινε στούς ἀσθενεῖς, ἀκόμη καί τό ράσο πού φοροῦσε. Καί ἔτσι προσπάθησαν νά τόν ἐξο-ντώσουν μέ διωγμούς, μέ φυλακί-σεις, μέ ἐξορίες στά πιό ἀπομα-κρυ-σμένα μέρη, προκειμένου

νά τόν κάμψουν καί νά τόν ἀναγκάσουν νά συμπορευθεῖ μαζί τους.

Ὅμως ὁ ἅγιος Λουκᾶς ὑπέμενε καί τίς δυ-σκολίες καί τίς διώξεις καί τίς ἐξο-ρίες μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ καί τήν παρηγορία πού δίδει ἡ χάρη του σέ ὅσους μένουν ἑδραῖοι στόν σκοπό τῆς ζωῆς τους καί στήν ἀφιέρωσή τους σέ Ἐκεῖ-νον, καί τοῦ ἔδωσε ὁ Κύριος πλούσιες τίς δωρεές του, ὥστε ὄχι μόνο νά προ-γνωρίσει τήν κοίμησή του ἀλλά καί νά θαυματουργεῖ γιά χάρη τῶν ἀνθρώπων.

Ἄνθρωπος τῆς ὑπομονῆς ἦταν καί ὁ ὅσιος Γεράσιμος, ὁ ὁποῖος ἔφθα-σε νεαρός στό Ἅγιο Ὄρος τό 1922, τήν ἡμέρα τῆς Παναγίας, χωρίς κἄν νά ἀποχαιρετίσει τούς οἰκείους του, καί ἐγκαταβίωσε στήν ἔρημο τῆς Μικρᾶς Ἁγίας Ἄν-νης, ὅπου οἱ συνθῆκες διαβιώσεως ἦταν ἐξαιρετικά δύσκολες.

Καί σάν νά μήν ἔφθανε αὐτή ἡ δυσκολία τῆς ζωῆς μέσα στήν Ἔρημο, καθώς ἦταν ἕνα παιδί ἀπό τήν Ἀθήνα, ἀπό τό Κολωνάκι, λίγο μετά τή μοναχική του κουρά ἔμεινε ὁλομόναχος στήν Καλύβη, γιατί ὁ Γέροντάς του ἐγκα-τέλειψε τό Ἅγιο Ὄρος καί ἐπέ-στρεψε στόν κόσμο, γιά νά ἐξυ-πη-ρετήσει κά-ποιους οἱ ὁποῖοι εἶ-χαν ἀποσκιρ-τήσει ἀπό τήν Ἐκκλη-σία.

Ὁ πει-ρα-σμός ἦταν μεγάλος γιά τόν ὅσιο Γεράσιμο, πού νέο παιδί τότε ἔμεινε μόνος, καθώς ἀρνήθη-κε νά ἀκολουθήσει τόν Γέροντά του στόν κόσμο, λέγοντας: «Ἐγώ ἔφυγα ἀπό τόν κόσμο γιά νά ἔρθω ἐδῶ, ὄχι γιά νά γυρίσω πάλι πίσω. Ἐγώ ἐδῶ θά πεθάνω». Κι ἔτσι ἔμει-νε ὁ ὅσιος μόνος, δια-τρέχοντας τόν κίνδυνο νά παρα-συρθεῖ ἀπό τόν πειρασμό καί νά καταστραφεῖ. Δο-κι-μάσθηκε πολύ, ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος πολλά χρόνια ἀργότερα, ἀλ-λά ὑπέμεινε. Ἀναγκά-σθηκε νά πα-λέψει μέ τόν διάβολο ἀκόμη καί σῶμα μέ σῶμα, γιατί προ-σπαθοῦσε νά τόν βγάλει στόν κόσμο, ἀλλά δέν ὑποχώρησε. Προ-σευ-χόταν, ὑπέ-μενε καί ἀγωνιζόταν μέ τή χάρη τοῦ τιμίου Προδρόμου, τοῦ προστάτου τῆς Καλύβης του, ὁ ὁποῖος τόν φύλαγε νυχθημερόν, ὅπως ἀποκάλυψε σέ κάποιον εὐ-λαβῆ μοναχό πού περνοῦσε μία ἡμέρα ἀπό ἐκεῖ καί, ὅταν εἶδε τόν τίμιο Πρόδρομο, τόν ρώτησε τί κά-νει ἐκεῖ, γιά νά ἀκούσει τήν ἀπροσ-δόκητη ἀπάντηση: «φυλάγω τό κα-λογέρι μου», ἐννοώντας τόν ὅσιο Γεράσιμο, «πού ἀνάβει τό καντήλι μου».

Ἀφοῦ πέρασαν, ὅπως ἔγραψε ὁ ἴδιος ὁ ὅσιος σέ ἕνα ση-μείωμα, τό ὁποῖο ἀνεκάλυψαν οἱ πατέρες τῆς Συνοδείας του μετά τήν κοίμησή του, «δύο χρόνια, εἰς τά ὁποῖα εὑ-ρέ-θην ... ἐγκαταλελειμμένος ἀπό τούς πάντας, μόνος, μονώτατος, ... ἀλλά εἶχα ἀπαράμιλλον ὑπομο-νήν», ἀξιώθηκε νά δεχθεῖ τή θεία ἐπί-σκεψη. Εἶδε τόν Χριστό λάμπο-ντα ὑπέρ τόν ἥλιον καί τοῦ εἶπε: «Τί ἔχεις, τέκνον μου; Δέν σέ ἐγκατέ-λει-ψα, εἶμαι πλησίον σου, σέ ἐδοκί-μασα καί ἤδη παρῆλθον ὅλα».

Καί ὄντως, μέ τήν ὑπομονή του ὁ ὅσιος Γεράσιμος κέρδισε, ὅπως καί ὁ ἅγιος Λουκᾶς, οὐράνια χαρίσμα-τα. Καί ἀξιώθηκαν καί οἱ δύο νά τά ζήσουν καί στή γῆ καί στόν οὐρα-νό, ὅπου πρεσβεύουν γιά μᾶς.

Ἄς τούς παρακαλοῦμε νά χαρί-ζουν καί σέ ἐμᾶς ὑπομονή καί ἄς προσπαθοῦμε νά τήν ἀποκτήσουμε στή ζωή μας, ἀντιμετωπίζοντας τίς δυσκολίες, τά προβλήματα, τούς πειρασμούς, τίς ἀδικίες, τίς κακίες, τίς ἀσθένειες, τίς θλίψεις καί ὅσα ἐπιτρέπει ὁ Θεός νά μᾶς ἐπισκε-φθοῦν, μέ τόν τρόπο πού τίς ἀντι-μετώπιζαν οἱ ἅγιοι, τῶν ὁποίων τά ἱερά λείψανα προσκυνήσαμε ἀπό-ψε, ὡς εὐκαιρία πού μᾶς δίδει ὁ Θεός γιά νά κερδίσουμε μέ τήν ὑπο-μονή μας τή σωτηρία μας.

Ἄς προσπαθήσουμε καί ἐμεῖς νά βαδίσουμε τόν δρόμο τῆς ὑπακοῆς, γιά νά δοῦμε νά ἐφαρμόζεται καί σέ μᾶς ἡ ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου «ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τάς ψυχάς ὑμῶν».

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ